

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:

הדלקת נרות: 18:51*
צאת השבת: 19:58
רבינו תם: 20:34

שבת שלום וטובות !!!

* 30 דק' קודם השקיעה

הזכות שלם צדיקות

גיליון 106

פרשת קדושים תשפ"ב | שבת מברכין | אבות פרק א' | יש לשמור על קדושת הגיליון!

פנינה לנשמה

באגרת הגר"א (נוסח ארם צובה) כתוב: אין דבר כנגד היצר, אלא באנשים תורה ובנשים צניעות. ומה היצר עושה? דווקא במקום ששם הוא העיקר, שם הוא עושה את כל המאמצים להכשיל, שם הוא מטיל את כל הכובד. על תורה ועל צניעות. הוא מסכים לך לעשות את כל הדברים, העיקר לא תורה, לא תורה! הכל אני אתן לך, תעשה את זה ותעשה את זה, אבל לא תורה! תורה זה סם המוות בשבילו, ועל זה הוא עושה את כל המאמצים, למעט תורה, שלא יהיו תלמידי חכמים. ואותו הדבר אצל הנשים. הוא נותן לה לעשות הכל, אבל לא צניעות. יכול להיות שהוא יתן לה שכל היום היא תגיד תהילים, אבל לא צניעות, לא צניעות! מכיון שזה העיקר, זה נותן להן את היכולת לזכות בכל הדברים, ממילא על זה מטיל היצר הרע את כל הכובד. (דברי הגאון רבי אהרון לייב שטיינמן זצוק"ל / הלבוש כהלכתו)

התחלתי ונשעתי

בוחה של קבלה

סיפרה אחת הילדות הצדיקות סיפור ישועה שקרה לה בזכות קבלה בצניעות: "לפני תקופה היה לי פצעון ליד העין שמאוד הציק לי, ואמר לי שבשביל להוריד אותו צריך ללכת לרופא שיצרוב את הפצע ואז הוא יפול. האמת שלא כ"כ רצייתי ללכת לרופא וקיויתי שהפצעון יפול לבד עם הזמן. בשביל זה קיבלתי על עצמי להשתדל להחליף בגדים בצניעות באמבטיה. יום אחד אבא שלי ראה שהפצעון ממש התייבש וניסה בעזרת מגבון להוריד אותו וברוך ד' תוך 2 דקות הפצעון נעלם! תודה רבה לד' !!!"

פינת ההלכה

חינוך הקטנות וצניעות במשחקים

- ❖ חובה לחנך את הבנות לצניעות כבר מגיל קטן דהיינו מגיל 3 (לדעת פוסקים רבים).
- ❖ יש ללמד את הבנות הקטנות לשים לב להיזהר מגילוי מקומות המכוסים אפילו באקראי, כגון: בקפיצה בחבל או בגומי וכדומה, ובכלל זה יש ללמדן לא לשיר ולצעוק תוך כדי המשחק כמו שמצוי במשחקים כאלו, מכיון שאינן נמצאות בבית ויש גברים שעוברים שם.
- ❖ יש למנוע את הבנות מרכיבה על אופניים, מכין שדבר זה נוגד את דרכי הצניעות לבת ישראל הן מצד צורת הרכיבה והן מצד חשש גילוי המקומות המכוסים תוך כדי הרכיבה שהוא דבר מצוי מאוד.
- ❖ יש למנוע משחקים משותפים לבנים ובנות ביחד.
- ❖ חשוב לציין שצורת החינוך ובפרט בענייני צניעות צריך להעשות בדרכי נועם ובהסברה רכה ונעימה, על מנת שהדברים יתקבלו כראוי בלב הבנות.

שתפי אותנו גם את כסיפור הישועה שלך לזכות הרבים בימי:
tzniutw@gmail.com
קו הצנעות - קו הישועה : 073-3834050 הקישי #2448 ו-5

סיפור לשבת

להודעה ממני שההפקדה בוצעה. הוא היה צריך ללכת לבניין משרדים בו שוכן ה'יוסטון יוניון' כדי לקחת את הכסף, אך כל עוד לא נתתי לו אישור שההפקדה בוצעה לא היה טעם ללכת לשם.

"כמה דקות אחרי שיצאתי מכאן, בערך בזמן שהוא היה צריך להיות שם, אירעה רעידת אדמה במקסיקו בעוצמה של 1.7 בסולם ריכטר. עשרות בניינים קרסו וביניהם בניין המשרדים שהוא היה צריך להיות בו, כדי לקחת את ההפקדה שלו, כמובן אם זו הייתה מתרחשת. מאות אנשים נהרגו באזור הזה, וביניהם יהודי אחד, הרב חיים אשכנזי. מצאו אותו כמה ימים לאחר מכן יחד עם עשרות הרוגים נוספים, בבניין שבו חמי היה אמור להיות.

"אני התרגזתי עליך בה בשעה שהקב"ה עיכב את ההפקדה כדי שחיי חמי יינצלו, ואני כל כך מתבייש במה שעשיתי. אני יודע שאתה לא יכול למחול על מה שעשיתי לך אתמול, וגם אין לי דרך לתקן כי היה כאן קהל גדול, אבל אני מוכן לעמוד כאן ולבקש ממך לפני כל אחד ואחד סליחה ומחילה, רק בבקשה תמחל לי."

שתקתי ולא הוצאתי הגה מפי. "זה בסדר, הוא כבר מחל לך!", אמר אחד מהעובדים שלי. "מה?"

"אתמול כשיצאת הא הודיע שהוא מוחל לך, על כל הפגיעות וההשפלות הללו, ובלבד שאחת מהעובדות כאן תיפקד לאחר תריסר שנים ללא ילדים."

האיש הביט בי. חסר מילים. ופתאום החל לבכות בכי גדול ונורא, ממש קורע לב. "איזה רשע אני!", אמר בין יפחה ליפחה. "ואיזה צדיק אתה! פגעתי בכך על לא עוול בכפך, ואתה לא זו בלבד שלא הגבת, אפילו מחלת לי, אני מקווה שאוכל לעשות תשובה על מה שעשיתי לך, וגם אני אתפלל למען העובדת הזו". הוא צעד לכיוון היציאה, ולפתע ליד הדלת הסתובב ואמר: "אתה לימדת אותי שיעור לכל החיים". והלך.

לא תאמינו אבל 9 חודשים וחצי בדיוק לאחר המקרה, הזה נולדה לפקידה שלי בת, כן, זו שהייתה חשוכת ילדים במשך 12 שנים. ואין אפילו אחד שלא יודע ומבין בזכות מה ולמה התרחש הנס הזה.

בורא עולם מסובב את עולמו כרצונו, הוא קלקל את המחשבים, כדי שיהודי עם זכויות במקסיקו לא יצא מביתו כדי לקבל את ההפקדה, ולא ימצא את עצמו במרכז רעידת אדמה קטלנית. במקביל, הוא שולח לכאן אדם שישפיל אותי, כפי שלא השפיל אותי אדם מימני, כדי שאוכל למחול ולתת את המחילה שלי במתנה לזוג חשוך ילדים. וכעת, מי שיש לו ספק כלשהו בהשגחה הפרטית המופלאה שסובבת אותנו – שפשוט יבוא אליי. אני אחד שידוע...

(מפי הרב משה ישראל שליט"א - גלין האמונה 241)

היה מתחת לכל ביקורת, ועדיין ציפיתי שיהיה מישהו שיבוא להגנתו.

אך עיקר הכאב שלי היה שהעובדים שלי, האנשים שמתחתי, היו עדים לכך. היה עובד אחד שניסה להשתיק אותו, אך הוא החל להפנות את חיצו כלפיו, העובד השתתק בבהלה והבנאדם חזר עלי והמשיך בהשפלותיו.

שעת הסגירה הגיעה. נאלצתי להודיע לאיש שהיום לא תתבצע העברה, ואם הוא מעוניין שינסה לבוא מחר על הבוקר, בתקווה שזה יצליח.

התגובה שלו היתה ארסית וקולנית. "תשכח מזה", אמר. "אני במקום הזה לא דורך. בעצם אני חוזר בי, אני כן אדרוך כאן, אך רק ביום שכתפך רגלך לא תדרוך כאן. ואני מודיע לך שיום זה קרוב מאוד, אני לא אנוח ולא אשקוט, עד שאתה תעוף מהמקום הזה בבושת פנים, ואם אפשר מדואר ישראל בכלל. אתה בושה למוסד הזה. אני אדאג שהממונים עליך ידעו על זה". והלך.

נשארנו העובדים. היתה שתיקה מביכה באוויר. כמה עובדות בכו מהעומס הרגשי שנפל עליהן, ואני חשתי כמו האדם הכי מושפל בעולם. לא ידעתי מה אני עושה עם מה שקרה לי. חשתי כעס עצום ושנאה גדולה על האיש הזה שהתעלל בי ככה, ופצע את נפשי בפני העובדים שלי ובפני כל הקהל. לפתע עלה רעיון במוחי.

בין צוות הפקידות הייתה אחת שלא זכתה לפרי בטן 12 שנים. מה לא עשינו למענה, חילקנו בינינו ספרי תהלים וקיבלנו על עצמנו קבלות רוחניות, אך דבר לא קרה.

ואז מצאתי עצמי קורא בהתרגשות: "אני מוחל לאיש הזה, ומקדיש את כל מה שעברתי כדי ש... (כאן נקבתי בשם העובדת ובשם אמה) ובעלה יזכו לפרי בטן במהרה!"

רק מי שהיה שם הבין איוו הקרבה זו. ההשפלה שעברתי היתה משהו שבני אדם לא מוחלים עליו 20 שנה. ואני לקחתי את זה טרי ומדמם, והגשתי כמנחה למען רוחתה של האישה שלא זכתה בפרי בטן.

באורח מוזר זה הקל גם עליי. סיימנו את העבודה והלכנו הביתה. באותו לילה לא ישנתי. המילים הקשות שאמר האיש חרכו את נשמתו, וגרמו לי מפעם לפעם לפרץ דמעות.

הבוקר הגיע, יצאתי לתפילה ומשם לסניף. העובדים פתחו אשנבים, חצי שעה עברה ואז לפתע פורץ לסניף האיש המעליב והפוגע מאתמול. כולם נתקפו באלם. ומה הוא עושה אם לא ניגש אליי, לוחץ את ידי, מחבק אותי בחום ואומר לי: "אני רוצה לבקש ממך סליחה ומחילה על מה שעשיתי לך אתמול!"

אני ממש מצטער על זה! לא יודע מה נכנס בי, אני אעשה הכל כדי שתמחל לי."

לא הבנתי מה נפל עליו וכיצד שינה את עורו בתוך כמה שעות. "אתה לא תאמין", אמר, "כפי שאתה יודע, חמי המתין בביתו

אני מנהל סניף דואר מזה עשור שנים, אני חושב שלא קשה להסביר מה דורש התפקיד הזה. מדובר בתפקיד קשה ותובעני, עם המון לחץ ומצב מתמיד של מחסור בכוח אדם ובזמן. והדבר החשוב ביותר הוא עמידה בלוח זמנים.

והנה בשעת צהריים באחד הימים מגיע לקוח ומבקש לעשות העברת כסף למקסיקו. למי שאינו יודע, יש שירות של העברת כספים אם אתה רוצה לשלוח סכום כסף לכל מקום בעולם, כל מה שאתה צריך לעשות זה לפנות לסניף דואר ולהפקיד, ובתוך מספר שעות האיש שרצית להעביר אליו את הכסף, מגיע לאחד מסניפי 'יוסטון יוניון' ומושך את הכסף. ובכך, אותו אדם מגיע עם 5,000 דולר, ומבקש להעביר למקסיקו, לחמיו שזקוק לסכום הזה.

הפקידה מנסה לעשות את העברה, אך מסתבר שהייתה תקלה במחשבים וההעברה נתקעה. ובינתיים הקהל בסניף מצטבר, אנשים רוטנים, ממהרים, לחוצים, ולאחר כמה ניסיונות אני אומר לפקידה שתניח לזה ותמשיך לקבל קהל בעניינים אחרים.

האיש אומר לי: "רגע, אבל אני בתור". אני משיב לו: "נכון, אבל יש איזושהי בעיה ואנחנו לא יכולים לעכב את כולם". האיש מרים את קולו ואומר לי: "זה לא בסדר מה שאתה עושה!". אני מנסה להיות אדיב ואומר לו: "תבין אדוני, יש עוד אנשים שצריכים את הפקיד, וההעברה שלך ממילא לא עוברת. בוא תמתין כמה דקות ואני מבטיח לך שננסה שוב". לאחר מספר לקוחות, אני מורה לפקידה שוב לטפל בענייניו, אך ההעברה שוב לא מצליחה להתבצע. ניסיתי לעזור, אך מגיעה לנו הודעת שגיאה.

הלקוח הלחוץ חייג בינתיים לחמיו, ושוחח עמו בעברית ובקול גדול. לא סתם הוא עושה את זה. הוא מעוניין שכל הסניף ישמע מה שיש לו לומר. "כן, אני כאן בסניף הכי גרוע בארץ ישראל, עם המנהל הכי גרוע בארץ. עוד לא ראיתי בנאדם כל כך לא מקצועי". הוא אמר וכל הסניף על העובדים והקהל, מאזינים.

הוא ממשיך לשוחח בטלפון, והחל לשפר את כישורי הנאום שלו. הוא תיאר לחמיו בצורה ציורית מה אני עושה כעת, כמה לאט אני עושה את זה, ואיך אני מנהל את הסניף באופן כללי. האיש הזה פשוט השפיל אותי לעיני כל. השתלח בי וגם היתה לו לשון חדה ומרושעת, הוא ידע איך לעשות זאת.

מעולם לא פגשתי בבנאדם כל כך אלים מילולית. הוא תיאר אותי בלעג, בציניות מושחתת. הוא תיאר לחמיו ולקהל המאזינים מתוך הדמיון שלו איך אני בביתי שלי, איזה בן אדם לא-יוצא לאני, וגם ידע לספר להם איך זכיתי בתפקיד המנהל, בגלל פרוטקציה של מישהו שלא הצליח לדחוף אותי למקום אחר.

אני מנסה ללמד זכות על שתיקת הקהל. באותה תקופה תפקוד 'דואר ישראל' באמת

קוה אל ה'

"ואבריל אתכם מן העמים להיות לי"

והטעימים. ולשאלת הרב, האם אינו מרגיש את המלח, השיב הנער, לא ולא...

נענה הרב ואמר לו, ראה בני, כמות המלח ששפכתי לכוס המים שבביתי שווה לכמות המלח ששפכתי לאגם, מעתה תתמה 'מה נשתנה', מדוע כאן לא יכלו לשותות מים ממרה כי מלוחים הם, ובאגם לא הורגש כלל המלח, ותשובתך, כי בכוס נשאר המלח (מרוכז) בכח חזק, לא כן באגם, שהמלח מתפשט ומתפזר עד שאינו מורגש כלל.

ומעתה דע לך בני, כי בדומה לזה הוא הנעשה עם האדם במנת הכאב, היסורים והטרדות שהוא עובר ל"ע בימי חייו. המנה נגזרה היא קבועה אך 'טעם' המרירות והקושי קובע כל אחד ואחד לעצמו, מתוך החלטתו לאיזה 'כלי' קיבול הוא מכניס ומקבל את יסוריו, אפשר להחליט לצמצם את מבטו רק עליהם, דוגמת אותו כוס אשר שטחה קטן, וכל הנכנס בה נשאר בכל עוזו ותוקפו, כך, אם האדם נשאר כל היום 'סביב' היסורים והסבל, אז המרירות מורגשת ביותר, והקושי עצום ובלתי נסבל. אך אפשר לאדם להיות כ'אגם מלא מים' להרחיב את מבטו ולהשליך את מנת יסוריו לתוך מעין חיים המפכה חיות שמחה ובטחון ולהמתיק את מצבו עד מאד, אשריו ואשרי חלקו. (הגה"צ רבי אלימלך בירדמן שליט"א)

כל איש החי בעולם הזה, עובר לפעמים קשיים והסתרות, יש מי שמשקיע את עצמו 'ראשו ורובו' בתוך הקשיים וממילא אינו מצליח לראות שבחוץ יש עולם ומלואו, שבו האורה שולטת, ואף הוא עצמו בתוך עולם זה נמצא, כי לא רק רע גמלוהו מן השמים, אם אך יפקח את עיניו ימצא כמה וכמה נקודות אור בחייו ואלו יקלו מעליו לסבול את עול הקושי שהוא עובר.

מעשה בנער צעיר לימים, שכל יום ויום היה שח את לבו לפני רבו – כי רבו אנחותיו ולבו דווי... כי 'חיים קשים' עוברים עליו בענין זה ובדבר פלוני, הרב שכבר ראה מאורות מימיו והכיר בתהלוכות החיים, רצה ללמדו בינה, לבל יתלונן כל היום ויפסיק מלראות 'שחורות' כל היום, הזמין את תלמידו לביתו, בישיבתם יחד מזג לו הרב כוס מים, וביקשו לברך ולשותות לרוויה. אח"כ נטל בידו חופן מלח והשליך לתוך כוס המים וציוה לתלמיד לשוב ולשותות. כמובן שלרוב מליחות המים לא מצא התלמיד את מקומו... משם יצאו הרב והתלמיד לנאות דשא והמשיכו בשיחתם על שפת האדם, ביושבם במרחב על מי מנוחות תחת השיחים נטל הרב בשנית חופן מלח והשליכו לתוכי האגם. ושוב חזר על בקשתו מתלמידו שיטעם ממימי האגם. כעת שמח הנער לשתות עוד ועוד מהמים הזכים

נצור לשונך

"בצדק תשפוט עמיתך"

וחוששני, כי מצבו של פלוני המואשם בהכאה, חמור יותר ממצבו של היהודי שהבאתם לפני, חושש אני שמצבו כה חמור עד שלא היה בכוחו לבא לפני.

המתניו כולם בדריכות לשמש שיחזור, כשחזר תיאר בפנים קודרות את מצבו של אותו פלוני בדיוק כפי שחשש רבי שמואל. התברר אכן כי אותו פלוני הוכה כמעט עד יציאת נשמתו, וניסה להתגונן מפני תוקפיו ולא היתה בו כל אשמה. מששמעו זאת הנוכחים חפו פניהם על האשמה שניסו לגולל על יהודי חף מפשע, וכולם נדהמו מכח הראייה של רבי שמואל, שאף שהמראה שהיה לפניו אמר כולו 'חובה' על אותו פלוני, מיד חיפש צד זכות שהתברר כאמת לאמיתה.

בכל המצבים, גם כשנראה הדבר כרחוק. תמיד יש לנסות למצוא צד זכות על כל אדם! הוי דן את 'כל האדם' לכף זכות!

מעשה נעלה של מחשבת זכות כשלא היה נראה לכאורה שום צד לזכות, קרה במעונו של מרן הגאון רבי שמואל סלאנט זצ"ל, כשבאחד הימים הוכנס לחדרו יהודי פצוע וזב דם. המלוים של אותו יהודי צעקו לרבי שמואל, רבנו, אלו הם מעשי ידיו של פלוני, יראה רבנו כמה רוע יש לו כיצד הכה עד זוב דם את חברו זה, מבקשים אנו שרבנו יעכב ממנו את 'החלוקה' הקבועה עד שיעמוד לדין על מעשהו האכזרי!

רבי שמואל אכן הראה רחמים על המראה של אותו יהודי, אך לא היה ניכר כלל סער בפניו, ומיד קרה למשמשו ואמר לו 'מהר ולך לביתו של אותו פלוני שמאשימים אותו במעשה זה, וראה מה שלומי' הנוכחים במקום התחילו להתרעם וכי לא רואה רבנו את מצבו של המוכה? וכי רבנו לא מאמין לנו? אולם רבי שמואל כלל לא התרשם, ואמר 'נמתין ונראה מה מצבו של אותו פלוני, והוסיף, מחוייב אני לבדוק את הטענות,

ד' אייר

הגה"צ רבי יחזקאל רוקח שליט"א

ב' אייר

הגה"צ רבי יחזקאל רוקח שליט"א

העליון מוקדש לעילוי נשמת

ר' פינחס בן מזל ז"ל

נלב"ע א' כסלו תשפ"א

ת.נ.צ.ב.ה

לתרומות להפצת העלון,

הקדשות והנצחות

tzniutw@gmail.com

052-7697432

העליון מוקדש לעילוי נשמת

רחל רשל בת איז'ה ז"ל

נלב"ע ט' אייר תשפ"א

ת.נ.צ.ב.ה

שביבי אור

בפרשת השבוע ישנה מצוה מאוד מיוחדת והיא מצות "ואהבת לרעך כמוך", להבנת משמעות המצוה נקדים סיפור נפלא:
מעשה היה במלך גדול, שנסע ביום מושלג וסוער בכרכרה מלכותית עם שני סוסים האבירים והחזקים, לטיול קצר. אך לפתע,
נתקעו גלגלי העגלה עמוק בשלג מבלי יכולת לזוז.

התאמץ המלך לחלץ את העגלה בעזרת סוסיו החזקים, אך לשווא. הסוסים כרעו תחת הנטל והעגלה המשיכה להתחפר בתוך
השלג.

עבר שם זקן אחד עם שני סוסיו שאף הם היו זקנים וחלושים, וכשראה שהמלך נמצא בצרה, הציע למלך להתיר את סוסי המלך
ולרתום את סוסיו הזקנים למרכבה, על מנת לחלץ את הכרכרה מהשלג. צחק עליו המלך ואמר "מה יועילו סוסיך לכרכרת
המלך השקועה בשלג?" אך הזקן הצליף על אחד הסוסים פעם אחת, והנה, ראו זה פלא הסוסים זינקו באחת כלפי מעלה
וחילצו את העגלה מהבוץ והשלג. עמד המלך משתאה ולא האמין למראה עיניו, אך הזקן הסביר לו את פשר התופעה "אדוני
המלך, הסוסים שלך אמנם חזקים, אך הבעיה שלהם היא שהם אינם סוסים מבטן ולידה, הם זרים אחד לשני, ולכן,
כשאתה מצליף על גבו של אחד מהם, לסוס השני לא מפריע שהשני מקבל מכות. לעומת זאת, הסוסים שלי הם אחים מבטן
ומלידה שנולדו לאם אחת, וכשאני מצליף על גבו של אחד מהם, השני אף הוא כאוב, ולכן שניהם מזנקים מעוצמת הכאב..."

אמנם כל המצוות של התורה הן גזירת מלך, אבל ברובן הגדול הן דורשות מאיתנו התחשבות: התחשבות בזולת, התחשבות
ביתום, התחשבות בעני, התחשבות באשה, התחשבות בלומדי תורה וכדומה. המוח חייב להיות עסוק תמיד ב"מה השני
מרגיש" ולא ב"מה אני מרגיש", ומכאן באה הדרישה: "ואהבת לרעך כמוך."

וכדי להגיע לכך, אמרו רבותינו במשנה במסכת אבות (פרק ב משנה ד): "ואל תדין את חברך עד שתגיע למקומו". כל אדם
צריך להציב מראה מול פניו, להביט בה ולבדוק כיצד הוא היה מתנהג לו היה נמצא במקומו של חברו? כיצד הוא היה מרגיש?
למה הוא היה מצפה? מה היה מפריע לו? וכך בדיוק ינהג כלפי זולתו...

"ואהבת לרעך" – איך מגיעים לאהבת הזולת? "כמוך"! תעמיד את עצמך במקומו ותתנהג איתו בדיוק כפי שהיית רוצה
שיתנהגו איתך.

הכמת נשים

דבר מעניין שרמזה הרבנית קנייבסקי ע"ה על עצמה, מדוע זכתה לבעל שהוא רבן של כל בני הגולה, וכך סיפרה: "הייתי רגילה
לשרת את אבא שלי (הרב אלישיב), עד כדי כך שאחרי שהתחנתי חשבתי איך הוא יסתדר בלעדי. הייתי הבת הגדולה בבית
ודואגת לו כל מה שצריך. לפעמים אבא הרגיש לא טוב והייתי יושבת לידו כל הלילה, ונותנת לו כל שעתיים אנטיביוטיקה, עד
כדי כך."

עוד סיפרה בעניין זה: "כשהייתי בבית הוריי, אצל אבא היה את כתב היד של הסבא בעל ה'לשם'. אבא שלי היה בן יחיד
להוריו וכל הכתבים מהסבא, ה'לשם', היו אצלו. בזמנו, רוב הכתבים כבר הודפסו אבל כרך אחד עדיין היה בכתב יד וטרם
הודפס. יום אחד בא מישהו ואמר לאבא שהוא מעוניין לתרום את כל ההוצאה של הספר. נתנו את כתב היד למישהו שידפיס
אך לא היה אפשרי לקרוא אותו, משום שזה היה ספר גדול ועבה ובצד היו רשומות הרבה הערות בכתב יד קטן והיה קשה
מאוד לקרואן."

"הייתי בחורה צעירה, רוב שעות היום עבדתי להביא פרנסה להורים שלי, ואבא ביקש שאעתיק את כתב היד של ה'לשם' כי
היה לי כתב יפה. וכך בלילות, כשהייתי חוזרת מהעבודה הייתי יושבת כל יום ומעתיקה קצת."

הרבנית הוסיפה בחיך: "אני עוד זוכרת קצת מושגים שהיו כתובים בספר מהאבות הקדושים ועולמות עליונים... כך עד
שסיימתי להעתיק את כל הספר. לאחר מכן נתנו את הספר לדפוס והוא חזר אלינו להגהה. הייתי מגיחה את הדפים יחד עם
אבא, אני הייתי קוראת ואבא היה מעיין בכתב היד ומתקן אותי, כך במשך תקופה עד שהספר יצא לאור."

סיימה הרבנית בהתרגשות: "אולי בזכות שזכיתי להכין לדפוס כרך של בעל ה'לשם' ועשיתי את זה במצוות כיבוד אב, זכיתי
לכזה בעל צדיק שמחבר היום ספרים."

העלון מוקדש לעילוי נשמות
ר' חיים חתאנו בן ביה ז"ל
נלב"ע ג' סיון תשס"ה
ת.נ.צ.ב.ה.

העלון מוקדש לעילוי נשמות
מזל בת סוליקה ז"ל
נלב"ע י"ח אלול תשע"ה
ת.נ.צ.ב.ה.

העלון מוקדש לעילוי נשמות
ר' עמרם בן פרחא ז"ל
נלב"ע י"ד שבט תשע"א
ת.נ.צ.ב.ה.

העלון מוקדש לעילוי נשמות
רחל בת תמו ז"ל
נלב"ע ד' טבת תשס"ו
ת.נ.צ.ב.ה.

העלון מוקדש לעילוי נשמות
ר' דוד בן רחל ז"ל
נלב"ע ט"ו אלול תשד"מ
ת.נ.צ.ב.ה.